

Послушахме Славка и яйца събрахме. Тръгнахъ да ги нося на чича Ивана. Къмъ васъ той съсъ коня щѣше да намине.

Стигнахъ до чешмата. А тамъ се въртѣше весела въртушка. Спрѣха да покачатъ лелинъ Веселинча. Въртачътъ го хвана, взе да го издига. Но джоба му стисна. Бликнаха изъ джоба желтъци, бѣлтъци. Веселинчо викна: — Яйцата си искамъ! Ахъ, и какъвъ станахъ! Какъ ще се покажа предъ мама и татя съ измацани гащи!

И той взе да плаче. Азъ на смѣхъ ударихъ. Струпаха се бързо малкитѣ играчи. Единъ въ

менъ се блъсна. Съ кошницата паднахъ. И той върху мене. И ний ожълтихме яйцата червени. Рохкавички бѣха. И нито единичко здраво не остана.

Азъ за тебъ помислихъ, драги Патиланчо, и криво ми стана. Но после си рекохъ: „Ехъ ще извинява Веселъ Патиланчо. И безъ даръ ще мине. Славата му стига. Цѣла сутринъ тука всички ни размива. Съ писмо ще му пратя поздравни сърдечни.“

И така направихъ. Туй писмо написахъ. Бжди здравъ и веселъ!

Вѣчно твой:  
Смѣхурко



В. Лазаревич